Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς πᾶσας παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15 · Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117 ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Δ' —Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Αὐγούστου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 34

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΚΟΣΕΚΟΥ

Τὸ Κοσεκοῦ, τὸ ὁποῖον ἑορτάζεται εἰς ὅλην τὴν Ἰαπωνίαν τὸν Μάϊον, εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῶν παιδιῶν, τῶν μικρῶν μουσκῶν, ὅπως λέγονται εἰς τὴν ἰαπωνικὴν γλῶσσαν. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον χαριτωμένον πλάσμα, ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἰαπωνεζόπουλον. Φαντασθῆτε προσωπάκι εὔμορφον μελαγχροινόν,—ὄχι ὅμως πολὺ βαθύ,—ματάκια ζωηρότατα, χειλάκια κατακόκκινα, μαλλιὰ εἰς πλεξίδαν συνεστραμμένην περιεργότατα, καὶ φορεματάκια πλατεῖα, εἶδος βλούζας ἀπὸ ὑφασμα χρωματιστὸν μὲ μεγάλα κλαδιά, φορεματάκια ἑορτάσιμα, προωρισμένα διὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν. Τὸ Κοσεκοῦ εἶνε ἀκόμη ἡ ἑορτὴ τῶν χαρτίνων ἀετῶν, (ἰκανόβορι, ὅπως λέγονται ἰαπωνιστί,) διασκεδάσεως προσφιλεστάτης εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ἀποτελούσης ἀπόλαυσιν καὶ διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικρούς.

Παντοῦ, ἀπὸ ὅλους τοὺς χλοεροὺς λόφους τῆς ἐξοχῆς, ἀνυψοῦνται κατὰ ἑκατοντάδας, κατὰ χιλιάδας, οἱ χάρτινοι ἀετοί, καὶ πετοῦν, κυματίζουν μὲ ὑπερηφάνειαν, θαυμασίως ἐζωγραφημένοι μὲ παραδόξους εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ἀναπαριστοῦν ζῷα τερατόμορφα, ἀνθρώπους κωμικούς, ἡλίους, σελήνας, ἀστερισμοὺς παντὸς εἴδους, τέρατα μυθολογικὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα, συμφυρόμενα εἰς σύνολον ἀπεριγράπτου γραφικότητος καὶ μεγαλοπρεπείας, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς αἰθέρας.

Ἡ ἑορτή, ὡς εἴπομεν, τελεῖται εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐπὶ τῆς χλόης τῶν λειβαδίων, καὶ εἶνε πάνδημος. Πλανόδιοι πωληταὶ φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀναψυκτικῶν, ἱκανῶν νὰ προξενήσουν ἀηδίαν εἰς πάντα Εὐρωπαῖον, κυκλοφοροῦν διὰ μέσου τοῦ πλήθους γελασταὶ καὶ εὐγενεῖς, χωρὶς φωνάς, ἐπιδεικνύοντες ἄλλος καραμέλας μὲ πιπέρι, ἄλλος παγωτὰ ἀπὸ φασόλια, ἄλλος γαρίδας παραγεμιστάς, ἄλλος ῥίζι γερόβραστον καὶ ἄλλος φύκη τηγανιτά. Τὰ κορασία, αἱ μουσμέ, φλυαροῦν φαιδρῶς, καμνουν χίλια νάζια, κινοῦν διαρκῶς τὰ ριπίδιά των καὶ χαιρετῶνται εἰς κάθε συνάντησιν, (διότι ὁ χαιρετισμὸς εἶνε μία ἀπὸ τὰς μανίας τῶν Ἰαπώνων καὶ προπάντων τῶν Ἰαπωνίδων.) Αἱ μητέρες ἐπιβλέπουν τὰ παιγνίδια, καπνίζουσαι τὰς μικρὰς των πίπας, ἐν ᾧ οἱ πατέρες, ῥάθυμοι καὶ νυσταλέοι, ροφοῦν μακαρίως τὸ σακέ (ποτὸν ἀπὸ ῥίζι) ἀνεχόμενοι μὲ ὑπομονὴν ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου τὸν τρομερὸν θόρυβον τῶν κρυσταλλίνων συρικτρῶν, τὰς ὁποίας φυσᾶ λυσσωδῶς καὶ ἀκαταπαύστως τὸ ἰαπωνικὸν παιδοβόλι.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἀρχίζῃ νὰ κλίνῃ πρὸς τὸν ὁρίζοντα, λαμβάνει χώραν τὸ ἑλκυστικώτερον παιγνίδιον τῆς ἑορτῆς: ὁ θάνατος τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Πόλεμος ἀμείλικτος ἐναντίον των κηρύσσεται καὶ ἀρχίζει. Οἱ σπάγοι τῶν ἀετῶν, ὁλωσδιόλου ἰδιαίτεροι, πολὺ δυνατοὶ καὶ κοπτεροί, ἐπιχρίονται μὲ μίαν οὐσίαν ἐπίτηδες ἀναμεμιγμένην μὲ κόνιν ὕαλου. Πρόκειται, δι' ἐπιδεξίου χειρισμοῦ, νὰ κόψῃ κανεὶς τὸν σπάγον τοῦ γείτονος καὶ ἀντιπάλου του. Τρέχουν, προχωροῦν, ὑποχωροῦν, ἐνθουσιάζονται, λυσσοῦν, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοι ἐπιδεξιώτεροι καὶ πονηρότεροι, ὡπλισμένοι μὲ μακρὺ ἰνδοκάλαμα, προσπαθοῦν νὰ συλλάβουν τοὺς ἡττημένους ἀετούς, καθ' ἣν στιγμὴν πίπτουν ἀδόξως ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη των. Διότι εἶνε νόμος πλέον: Κάθε ἀετός, χάνων τὸ σχοινίον του καὶ πετῶν ἐλεύθερα, ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς ὁποιον θὰ σταθῇ ἱκανὸς νὰ τὸν συλλάβῃ. Σημειώσατε δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀετῶν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ σημαντικῆς ἀξίας, εἴτε λόγῳ πελωρίων διαστάσεων, εἴτε λόγῳ καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῶν ζωγραφιῶν των.

Τέλος, ὅταν ἀνωθεν τοῦ λόφου ἀνατείλῃ ἡ σελήνη, ἀνάπτονται τὰ πολύχρωμα φαναράκια, καὶ αἱ σημαιοστόλιστοι ὁδοί, τὰς ὁποίας διασχίζουν ὁμιλοι μουσικῶν, φωταγωγοῦνται, καὶ πατέρες, μητέρες, μουσμέ, μοῦσκοι, φορτωμένοι τοὺς χαρτίνους ἀετούς, ὅσους διέφυγον τὴν καταστροφήν, ἐπιστρέφουν φαιδρῶς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν ὀργάνων, εἰς τὸν χάρτινον οἰκίσκον, καὶ πίπτουν κατάκοποι, ἐξηντλημένοι, εἰς τὸ στρῶμα, ὅπου, κάτω

Πρόκειται νὰ κόψῃ κανεὶς τὸν σπάγον τοῦ γείτονος.

ἀπὸ τὴν ἐκ κυανῆς γάζης κουνουπιέραν, τοὺς περιμένουν γλυκὰ ὄνειρα καὶ ... μερικὰ ἀδιάκριτα κουνούπια.

Αὐτὸ εἶνε τὸ περίφημον ἰαπωνικὸν Κοσεκοῦ.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 276.)

— Ἂς εἶνε πολὺ καλά. Ἀλλὰ διατί μοῦ εἶπες, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς κομήτας ἂν μᾶς ἐπλησίαζαν;

— Διότι οὐδέποτε θὰ ἠδύναντο νὰ διαπεράσουν τὴν ἀτμόσφαιράν μας, ἡ ὁποία εἶνε τὸ νεφέλωμα τῆς Γῆς. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν πόσον ἀραιὸν σῶμα εἶνε αὐτὴ ἡ οὐρὰ τῶν 180 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων· διὰ νὰ σχηματίσῃς ἀμυδρὰν ἰδέαν θὰ τὴν ὀνομάσω «μηδὲν ὁρατόν». Κατὰ τὸ 1861 φαίνεται ὅτι ἡ Γῆ μας ἐπλησίασε τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς κομήτου, καὶ ὅμως ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς νὰ ταραχθῇ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ταράσσεται σφαῖρα τηλεβόλου, ἡ ὁποία σχίζει τὸν ἀέρα, οὐδεὶς δὲ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἔσθάνθη αὐτὴν τὴν διάβασιν.

Αὐτὸ μὲ φέρει πάλιν εἰς τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν ἤρχισα ὅταν ἠναγκάσθην μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου νὰ σοῦ εἴπω δι' ἄλλα: πῶς δηλαδὴ οἱ κομῆται φαίνονται ὑπὸ τέσσαρας μορφάς: μὲ οὐράν, νεφέλωμα ἄνευ πυρῆνος, νεφέλωμα μετὰ πυρῆνος, πυρὴν ἄνευ νεφελώματος.

Πρόσεξε, Κωστάκη, εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ εἴπω, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐφαντάζεσο, πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃς. Τὰ ἄστρα τὰ σημερινά, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, δὲν ὑπῆρχον πάντοτε· ἔγιναν κάποτε, καὶ θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν, ὅπως ἐν σμικρῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα καθιστᾷ πολὺ ἐνδιαφέρουσαν τὴν σπουδὴν τῶν κομητῶν.

Δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τοὺς κομήτας ὡς ἄστρα γεννώμενα, καὶ δι' αὐτὸ μᾶς διδάσκουν πῶς σχηματίζονται τὰ ἄστρα. Αὐτὴ ἡ τόσον πολὺ ἀραιὰ ὕλη τῆς οὐρᾶς των ὁμοιάζει πρὸς τὴν κοσμικὴν ὕλην τῶν ἀστρονόμων, τὴν ὕλην δηλαδὴ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσχηματίσθησαν οἱ κόσμοι. Ἡ ὕλη αὐτή, εἰς τοὺς κομήτας τους ἀποτελουμένους μόνον ἀπὸ νεφέλωμα, ἔχει περιμαζευθῆ, ἔχει συσπειρωθῆ, καὶ σχηματίζει σφαῖραν· ἐνῷ εἰς τοὺς κομήτας τοὺς ἔχοντας πυρῆνα, ἔχει ἀρχίσῃ ἡ ὕλη νὰ συμπυκνοῦται περισσότερον, καὶ πιθανὸν νὰ ἔχει ὑγροποιηθῆ, καὶ σχηματίζει οὕτω τὸν πυρῆνα. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ νεφέλωμα ὁλοκληρον ἔχει ὑγροποιηθῆ, δὲν μένει πλέον ἄλλο τι παρὰ ὁ λαμπρὸς πυρὴν ἄνευ νεφελώματος, καὶ τότε πλέον ὁ κομήτης ὁμοιάζει πρὸς νεοσσὸν ἐξελθόντα τοῦ κελύφους του. Εἶνε δὲ πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ Γῆ μας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἤρχισεν.

— Ἡ Γῆ μας! τί μοῦ λέγεις, Νίτσα μου;

— Καὶ ἡ Γῆ μας βέβαια, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα· ὅ,τι σήμερον γίνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, μήπως δὲν ἠδύνατο, ἢ μᾶλλον μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεται πάντοτε καὶ πανταχοῦ; ἀλλ' ἄφες με νὰ ἐξακολουθήσω.

— Σὲ παρακαλῶ, θεῖτσα μου, τώρα ποῦ θὰ ἐξακολουθήσῃς, νὰ μοῦ εἴπῃς πῶς διακρίνομεν τοὺς κομήτας ὅταν χάσουν τὴν κόμην των.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἔλεγα. Φυσικά, ὅταν ἔχουν αὐτὴν τὴν ἁπλῆν μορφήν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διακριθῶσι διὰ μόνης τῆς παρατηρήσεως ἀπὸ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀλιεῖς τῶν μικρῶν πλανητῶν, ὀσάκις ἐξετρύπωνον κανένα, πολλάκις ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξετάσουν μήπως τὸ ἀνακαλυφθὲν ἄστρον ἦτο κομήτης. Τὴν ἡμέραν,—τὴν νύκτα, ἤθελα νὰ εἴπω,—κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οὐρανὸς ἐφάνη πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἐρσχέλλου, ὁ περίφημος οὗτος ἄγγλος ἀστρονόμος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κομήτης ὁ νέος ἀστήρ. Ἀλλὰ τὸ σφάλμα του τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ.

Ἐνθυμεῖσαι τί σου ἔλεγα διὰ τὴν Σελήνην, ὅτι εἶνε φρόνιμος καὶ τακτική, ὅτι οὐδέποτε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν τροχιάν της, καὶ πάντοτε εὑρίσκεται εἰς ἀξιοσέβαστον ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φοβερὰν γειτόνισσάν της; Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ πάσας τὰς ἄλλας σελήνας ὡς πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ ὡς πρὸς ἀλλήλας. Ἂν ἐξαιρέσωμεν τὴν μικρὰν διαφορὰν κατὰ τὸ περιήλιον καὶ τὸ ἀφήλιον, ἡ κυρία Γῆ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ οὐδέποτε διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν της νὰ πλησιάσῃ περισσότερον τοὺς γείτονάς της, τὸν Ἄρην ἢ τὴν Ἀφροδίτην. Ὡς ἄστρα ὅμως μικρᾶς ἡλικίας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατροφὴ δὲν ἔχει ἀκόμη συμπληρωθῆ, οἱ Κομῆται κάμνουν εἰς τὸν οὐρανὸν τρελλοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐκόλως προδίδονται. Διὰ τοῦτο ὁ Ἐρσχέλλος, ἀπὸ τὸν τακτικὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Οὐρανός, ἠνόησεν ὅτι ἦτο πλανήτης, ὁ δὲ Πιάτσης ὁ εἰσαγαγὼν τοὺς μικροὺς πλανήτας εἰς τὴν νέαν ἀστρονομίαν, ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὅτι ἡ Δημήτηρ δὲν εἶνε κομήτης.

— Ἐννοῶ αὐτὰ κάλλιστα· ἀλλὰ συγγνώμην, Νίτσα μου. Ἐνθυμοῦμαι μὲν καλῶς τὰς λέξεις περιήλιον καὶ ἀφήλιον, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐνθυμίζουν τὸ ἀνθύλλιον, ἀλλὰ μάτην ζητῶ εἰς τὸν νοῦν μου νὰ εὕρω τί σημαίνουν.

— Περιήλιον ἄστρου τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος λέγεται ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς τροχιᾶς του, τὸ ὁποῖον εἶνε πλησιέστερον πρὸς τὸν Ἥλιον· καὶ ἀφήλιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπέχει περισσότερον.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν δύο τούτων σημείων ἀπὸ τὸν Ἥλιον οὐδέποτε εἶνε σημαντικὴ διὰ τοὺς πλανήτας, ἕκαστος τῶν ὁποίων βαδίζει πάντοτε σχεδὸν μὲ τὸ ἴδιον κανονικὸν βῆμα, ἐνῷ οἱ κομῆται βαδίζουσιν ἀνανονίστως ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τοῦ διαστήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεσπόζει ἡ ἡλιακὴ ἕλξις. Συνέβη εἴς τινας κομήτας νὰ πλησιάσουν πολὺ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ νὰ κάμουν τὴν στροφήν περὶ αὐτὸν εἰς ὀλίγας μόνον ὥρας μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα 500 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον· καὶ ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ἥλιον παρὰ πολύ, τόσον πολύ, ὥστε μόλις νὰ βαδίζωσι μὲ ταχύτητα τριῶν μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις αὐτό; Μήπως φαίνονται καὶ ὅταν εὑρίσκωνται τόσον μακράν;

— Ὄχι βέβαια. Οἱ κομῆται εἶνε τόσον πολὺ μικρὰ ἄστρα, ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχωσι παρὰ πολὺ μακρὰς οὐράς, λάμπουν πολὺ ὀλίγον, καὶ δι' αὐτό, ὅταν εὑρίσκωνται μακράν, εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς διακρίνωμεν, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ ἰσχυρότερον τηλεσκόπιον. Δι' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐκίνησαν πάντοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν τρόμον τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ παρουσιάζονται ἔξαφνα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ ὅπου ἦσαν κεκρυμμένοι, καὶ φαίνονται μόνον ἐνόσῳ εὑρίσκονται εἰς τὴν γειτονείαν μας, δηλαδὴ ὅσον χρόνον χρειάζονται διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν Ἥλιον, νὰ στραφῶσι περὶ αὐτὸν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὅπως ἦλθον. Ὅταν πλέον ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτόν, δὲν φαίνονται διόλου.

— Τότε ὅμως πῶς γνωρίζομεν πόσον μακρὰν πηγαίνουν;

— Κάποτε κατορθώνουν νὰ τὸ εὕρουν, ὄχι ὅμως πάντοτε. Καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὸ εὑρίσκουν δὲν εἶνε εὔκολον νὰ σοῦ ἐξηγήσω, σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ἐννοήσῃς αὔριον.

Προηγουμένως θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς ἀναγνωρίζουν τοὺς κομήτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσῃ τὴν οὐράν των.

Σοῦ ἔκαμα ἄλλοτε λόγον διὰ τὴν ζώνην ἐκείνην τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε βλέπομεν τὴν Σελήνην κατὰ τὴν νύκτα νὰ κινῆται, καὶ τὸν Ἥλιον κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μὲν ἐφθαλμός μας συναντᾷ τοὺς πλανήτας τοὺς γνωστοὺς εἰς τοὺς ἀρχαίους, τὸ δὲ τηλεσκόπιον καὶ τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων τὸ μονοπώλιον ἔχουν τὰ ἀστεροσκοπεῖα. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν ζώνην

πάντοτε εὑρίσκονται οἱ πλανῆται, καὶ πάντες κινοῦνται ἀμεταβλήτως κατὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἀκριβῶς κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς κινήσεως τῆς Γῆς, ἕνεκα τῆς ὁποίας βλέπομεν τὸν Ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὸ μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ Γῆ προχωρεῖ, καὶ νὰ δύῃ εἰς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Γῆ μας ἀπομακρύνεται· δηλονότι ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλ' ἐνῷ εἰς πάντας τοὺς πλανήτας βασιλεύει αὐτὴ ἡ τάξις, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὴν ἀπειθῆ σπειραντῶν κομητῶν. Αὐτοὶ πλησιάζουν τὸν Ἥλιον ἕκαστος κατὰ τὴν φαντασίαν του, διατρέχουσι τὸν οὐρανὸν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, καὶ τρέχουσιν ἀτάκτως τινὲς ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἄλλοι ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς· καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς τοὺς τελευταίους νὰ γίνῃ λάθος καὶ νὰ νομισθῶσιν ὅτι εἶνε πλανῆται, ἀφ' οὗ ἀμέσως προδίδονται ἐκ τῆς κινήσεως των ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Καὶ οἱ ἄλλοι ὅμως, ὅσοι βαδίζουν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, δὲν δύναται ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ κρύψουν ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ὅτι εἶνε κομῆται, καὶ ἐὰν ἀκόμη φαίνωνται εἰς τὴν ζώνην τῶν πλανητῶν, διότι μετ' ὀλίγον συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ προδίδονται τί εἶνε, ἐκ τῆς ἀκανονίστου πορείας των. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ κομῆται οἱ ὁποῖοι παρατηροῦνται εἰς τὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εὑρίσκονται πλανῆται, ἐκεῖνοι ἀναγνωρίζονται εὐκολώτατα ὡς κομῆται, χωρὶς νὰ μελετηθῇ ἡ πορεία των· ἀφοῦ ἴδουν ποῦ εὑρίσκονται, καταλαμβάνουν τί εἶνε.

— Μὲ αὐτά, Νίτσα μου, ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ διὰ τοὺς κομήτας σου. Παιδιὰ ἄτακτα καὶ ἀνάγωγα, τὰ ὁποῖα ἀναμιγνύονται παντοῦ, εἶνε ἱκανὰ νὰ σπάσουν κάτι. Ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι κάποιαν ἡμέραν δὲν θὰ δεχθῶμεν κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλάς μας;

— Ἡσύχασε καὶ δὲν ἀξίζει νὰ φοβῆσαι τόσον μηδαμινὰ σώματα. Ἀπόδειξις δὲ ἀναντίρρητος ὅτι εἶνε μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, εἶνε ὅτι κατὰ τὸ 1870 ἐπέρασεν ὡς τρελλὸς κάποιος κομήτης ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς σελήνας τοῦ Διός, καὶ ὅμως καμμίαν μεταβολὴν δὲν ἔφερεν εἰς τὸν κανονικὸν των δρόμον. Ἐνθυμεῖσαι βέβαια τὰς ἀνεξηγήτους παρέλξεις τοῦ Οὐρανοῦ, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο ἀπὸ τὴν μάζαν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ἀγνώστου ἄστρου, τοῦ ὁποίου ἡ τροχιὰ εὑρίσκεται 1620 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν τῆς τροχιᾶς τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη ὅτι ὁ Λεβερριέρος ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ εὕρῃ, ὅτι αἱ παρέλξεις αὗται προέρχονται ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. Ἐπιδροῦν λοιπὸν τὰ ἄστρα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἀναλόγως τῆς μάζης των, καὶ ἡ ἐπίδρασις αὕτη εἶνε παγκόσμιος νόμος, ὁ ὁποῖος ἀναγκαίως ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς κομήτας, ὅπως καὶ εἰς πάντα τὰ σώματα. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ κομήτης τοῦ 1870 δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὰν μεταβολὴν εἰς τὸν δρόμον τῶν σελήνων τοῦ Διός ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τόσον μηδαμινὴν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτάς, συμπεραίνομεν ὅτι ἡ μάζα του ἦτο πολὺ μικρὰ· ἀπὸ αὐτὸν δὲ τὸν κομήτην ἐννοοῦμεν πόσον μεγάλοι εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἡ Γῆ μας, ὑποθέτω, δὲν θὰ ἔπασχε τίποτε ἀπὸ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον κομήτην, ὁ ὁποῖος κατὰ σύμπτωσιν θὰ ἔπιπτεν ἐπ' αὐτῆς· ἀπεναντίας αὐτὸς θὰ ἐρρίψοκινδύνευε μεγάλως. Τίς οἶδεν ἐπὶ παραδείγματι ἂν ἡ Γῆ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν προσκολλήσῃ εἰς τὸ σπιτικόν της, καὶ τότε νὰ ἔχωμεν μίαν ἀκόμη σελήνην; Δὲν τολμῶ ὅμως νὰ σοῦ βεβαιώσω τοῦτο· ἐπειδὴ ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ σπουδαιότερος τῆς Γῆς, ἀφοῦ ἔχει μάζαν 309 φορὰς μεγαλειτέραν αὐτῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον μὲ τὸν μικρούλην κομήτην τοῦ 1870, ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον νὰ μεταβάλλῃ πολὺ τὴν τροχιάν του. Ἴσως καὶ ἡ Γῆ μας θὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιον εἰς τὸν κομήτην, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐπλησίαζε παρὰ πολύ.

— Στάσου, θεῖτσα· δὲν μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Ζεὺς εἶνε 1279 φορὰς μεγαλείτερος τῆς Γῆς; Βλέπεις πῶς ἐνθυμοῦμαι τοὺς ἀριθμούς; Πρὸ ὀλίγου πάλιν μοῦ εἶπες ὅτι ἡ μάζα του εἶνε 309 φορὰς μεγαλειτέρα. Μήπως ἔκαμες λάθος;

— Ὄχι, κύριε Κωνσταντῖνε, δὲν ἔκαμα λάθος. Ὅταν λέγωμεν μεγαλείτερος, ἐννοοῦμεν κατὰ τὸν ὄγκον, ἡ δὲ μάζα εἶνε τὸ βάρος τοῦ σώματος. Σφαῖρα ξυλίνη εἰκοσάκις μεγαλειτέρα ἀπὸ σιδηρᾶν, εἶνε μόνον δὶς βαρυτέρα.

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ Γῆ εἶνε σχεδὸν ἀπὸ σίδηρον. Ὁ Ζεὺς λοιπὸν εἶνε ἀπὸ ξύλον;

— Δι' αὐτὸ θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε. Τώρα εὑρισκόμεθα εἰς τοὺς κομήτας, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πιθανὴν συνάντησιν κομήτου μετὰ τῆς Γῆς. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ ἀστρονόμοι εἶχον προείπῃ ὅτι ὡρισμένην τινὰ ἡμέραν κάποιος κομήτης θὰ διήρχετο ἀπὸ τὴν τροχιὰν τῆς Γῆς, ὁ δὲ κόσμος ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ. Καὶ πράγματι, τὴν ὡρισμένην ἡμέραν ὁ κομήτης ἦλθεν εἰς τὸν δρόμον μας, ἀλλ' ἕνα μῆνα πρὸ τῆς Γῆς, ὥστε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εὑρίσκετο 30 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακράν. Τόσον δηλαδὴ κίνδυνον διέτρεξεν ἡ Γῆ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν κομήτην, ὅσον κίνδυνον διατρέχει παιδίον νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ ἅμαξαν, ἡ ὁποία διέρχεται τὴν πρωΐαν ἀπὸ δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ παιδίον διέρχεται τὴν ἑσπέραν. Δὲν ἀρκεῖ ὁ κομήτης νὰ διελθῇ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ πλανήτου, ἀλλὰ πρέπει ἀκόμη καὶ οἱ δύο νὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὴν ἰδίαν στιγμήν. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη σύμπτωσις.

— Ὅσα μοῦ εἶπες μὲ καθησυχάζουν πλέον· ἀλλ' ἀφοῦ οἱ κομῆται εἶνε τόσον ἰδιότροποι εἰς τὸν δρόμον των, πῶς κατώρθωσαν νὰ μάθουν τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχετο ὁ κομήτης περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ εἶπες;

— Τὸ ἐλογάριασαν.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν κομῆται τῶν ὁποίων τὸν δρόμον κατώρθωσαν νὰ λογαριάσουν;

— Ναί, ἀγαπητόν μου παιδί· καὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὴν ἐξήγησιν σοῦ ὑπεσχέθην δι' αὔριον, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ πῶς νὰ σοῦ τὰ εἴπω.»

(Ἕπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΣΚΙΟΥΡΟΣ

(Ἰνδικὸς Μύθος.)

Ἡμέραν τινά, εἰς μίαν χώραν κειμένην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βραμαπούτρα, ἔβρεξε τόσον πολύ, ὥστε ὁ ποταμὸς ἐξεχείλισε, καὶ ὅλοι οἱ χείμαρροι, τὰ ἕλη καὶ αἱ λίμναι τῆς περιοχῆς ἐπλημμύρισαν.

Πανταχόθεν τὰ ζῶα ἔντρομα ἔφευγον πρὸς τὰ ὑψώματα, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν θάνατον.

Μεταξὺ αὐτῶν, ἔσπευδε νὰνάβῃ τὸν λόφον καὶ εἰς ἐλέφας, ὁ ὁποῖος ἀκόμη καὶ τόσον πελώρια ζῶα διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ πνιγοῦν.

Εἰς τὸν δρόμον ποὺ ἐπήγαινε, βλέπει ἕνα δυστυχισμένον σκίουρον, ὁ ὁποῖος, μὲ θρηνώδεις κραυγάς, ἐκρατεῖτο ἐπιπόνως εἰς κλάδον δένδρου, παρασυρομένου ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Ὁ ἐλέφας τὸν ἐλυπήθη, καὶ μὲ τὴν μακράν του προβοσκίδα ἐσταμάτησε τὸν κλάδον.

Ἀμέσως ὁ σκίουρος, μεταχειρισθεὶς τὴν προβοσκίδα ὡς γέφυραν, ἦλθε κ' ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐλέφαντος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τοῦ αὐτιῶν.

Ἀφ' οὗ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεριπάτησαν ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ βράδυ ἔφθασαν εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἡ πλημμύρα δὲν εἶχε προσβάλῃ.

Ἀλλ' οὔτε ὁ παραμικρὸς θάμνος, οὔτε τὸ ἐλάχιστον χόρτον δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους ἐδάφους, ὅπου μόνον ὑψηλὰ τινὰ δένδρα ἐθάλλον ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Καὶ τώρα τί θὰ φάγωμεν; ἀνέκραξεν ὁ ἐλέφας. Διεφύγαμεν λοιπὸν τὸ πνίξιμον, διὰ νὰποθάνωμεν ἀπὸ ἀσιτίαν;

— Ἂν δὲν ὑπάρχουν χόρτα, εἶπεν ὁ σκίουρος, ὑπάρχουν ὅμως χαρκοφοριαίες μὲ μεγάλα καὶ ὥριμα καρύδια.

— Ἀλλοίμονον! ὑπέλαβεν ὁ ἐλέφας· ὅσον μακρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ προβοσκίς μου, ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τοὺς καρποὺς τῶν κοκκοφοινίκων· εἶνε πολὺ ὑψηλά.

— Κάμε ὅ,τι κάμνω κ' ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ σκίουρος.

Καὶ ὁρμήσας ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο, μὲ ὀλίγα πηδήματα ἀνερριχήθη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς κοκκοφοίνικος.

— Ἔτσι λοιπὸν μ' ἐγκαταλείπεις; εἶπε στενάξας ὁ ἐλέφας, ἐμὲ ποῦ ἐσταμάτησα τὸν κλάδον, ὁ ὁποῖος σὲ παρέσυρε;...

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἓν χονδρὸν κάρυον ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του, καὶ τοῦτο διεδέχθη ἄλλο, καὶ τὸ δεύτερον τρίτον, καὶ τέλος ἔπεσαν τόσα πολλά, ὥστε ὁ ἐλέφας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰ φάγῃ ὅλα, καὶ ἐφύλαξεν ἀπὸ αὐτὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ σκίουρος εἶχε ρίψῃ αὐτοὺς τοὺς καρπούς, πριονίσας μὲ τοὺς ὀδόντας τοὺς μίσχους των.

— Δὲν εἶνε παράξενον, εἶπεν ὁ ἐλέφας ἀφ' οὗ ἐχόρτασεν ἐντελῶς, σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι τόσον μικρός, νὰ χορηγήσῃς τροφὴν εἰς ζῶον τόσον μεγάλον ὡς ἐμέ;

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀπεκρίθη ὁ σκίουρος, ὅτι κάποτε ἔχει κανεὶς ἀνάγκην καὶ τοῦ μικροτέρου του.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Ὁ Μπέμπης ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχεν ὑπάγει μὲ τοὺς γονεῖς του διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Ἔκθεσιν. Εἶνε κατενθουσιασμένος— φυσικά,— καὶ διηγεῖται ἕνα σωρὸ θαυμάσια, πιστευτὰ καὶ ἀπίστευτα, εἰς τοὺς μικρούς του φίλους, ποὺ τὸν ἀκοῦνε χασκόντες:

— Βρεῖτε ποῦ ἔκαμα καὶ ἕνα κατόρθωμα; τοὺς λέγει μίαν ἡμέραν.

— Τί κατόρθωμα;

— Νά, ἔσωσα τὴ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ.

— Ἀλήθεια; καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

— Νά· μιὰ μέρα ἤμουν μὲ τὸ ἁμάξι στὰ Ἠλύσια Πεδία. Τὸ ἁμάξι ἔτρεχε γρήγορα, σὰν ἀστραπή. Ἔγω ὡδηγοῦσα τὰ . . . (ἐδῶ ὁ Μπέμπης διακόπτεται καὶ διορθόνει τὴν φράσιν του.) ἐγὼ ἤμουν ὁ ἁμαξᾶς. Ἐκεῖ ποῦ τρέχαμε, βλέπω στὴ μέση τοῦ δρόμου ἕνα μπεμπέ. Φωνάζω: «Ἔμπρός!» ἀλλὰ ποῦ νὰ κούσῃ τὸ ἀνόητο. Συλλογίζομαι ἀμέσως ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἤξευρε ἑλληνικά, καὶ φωνάζω: «gare! gare!» τίποτε!.. Λίγο ἀκόμη, καὶ τὸ ἁμάξι θὰ τὸ ἔπλακωνε, θὰ τὸ ἔλυωνε... Τότε βάζω ὅλη μου τὴ δύναμι—(ἐδῶ ὁ Μπέμπης πέρνει ὕφος Κουταλιανοῦ)—τραβῶ μὲ ὁρμὴ τὰ χαλινάρια καὶ κατορθόνω νὰ σταματήσω τὰ... τὸ ἁμάξι. Ἦτο καιρός. Τὸ παιδάκι ἐσώθη!»

Οἱ ἀκροαταὶ μένουν μὲ ἀνοικτὸ στόμα πρὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἄθλου. Ἕνας μόνον δυσκολεύεται νὰ τὸν πιστεύσῃ.

— Τί εἶνε αὐτά, τοῦ λέγει. Μπορεῖς ἐσύ, παιδί μου, νὰ κρατήσῃς ἁμάξι;

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ κλείσουν καὶ οἱ ἄλλοι τὰ στόματα καί . . . νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια των.

— Τί ψέμματα εἶνε αὐτά; λέγουν τοῦ Μπέμπη. Γιὰ κορόϊδα μᾶς πῆρες;

Ὁ Μπέμπης βλέπει ὅτι ἡ ὑπόληψίς του κινδυνεύει καὶ ἀπορασίζει νὰ διευκρινήσῃ τὰ πράγματα.

— Γιατί ὄχι; τοὺς λέγει. Τὸ πρᾶγμα ἦτο λιγάκι δύσκολο, μὰ ὄχι δὰ καὶ ἀδύνατο! Ἄμα κάνῃ κανεὶς γυμναστική, ὅπως ἐγώ, καὶ δὲν τὰ χάνει ὅπως ἐγώ...

— Καλὲ τί λές; διακόπτει ὁ πρῶτος ζωηρῶς. Μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ μᾶς πείσῃς πῶς ἐκράτησες ἐσὺ ἄλογα;

— Ἄλογα;;! ἀνακράζει μὲ προσποιητὴν ἔκπληξιν ὁ πονηρὸς Μπέμπης καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν ἄλογα; εἶπα ἐγὼ ἄλογα; . . .

— Μὰ καλά! τί ἦταν αὐτὸ τ' ἁμάξι;

— Καλὲ ἀφῆστέ με!... Ἦταν ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἁμαξάκια, ποῦ ἔχουν ἐκεῖ στὶς Δενδροστοιχῖες καὶ πού τα σέρνουν... γίδια!

— Ἄαα, γίδια!... ἔτσι μάλιστα.

— Ἔννοια σας κ' ἐγὼ δὲν λέγω ψέμματα! ἀπαντᾷ θριαμβεύων ὁ Μπέμπης.

ΕΥΡΗΚΑ! ΕΥΡΗΚΑ!

Εἰς κάποιον ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον, ἐπράκειτο νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων. Ὁ κύριος Διευθυντής, πρὸ ἡμερῶν κλεισμένος εἰς τὸ γραφεῖόν του, συνθέτει τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκφωνήσῃ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, διορθόνει τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον θαντιφωνήσῃ ὁ ἐπιμελέστερος ἀπὸ τοὺς μαθητάς, καὶ τὸ κυριώτερον, καταστρώνει τὸν κατάλογον τῶν βραβευθησομένων.

Ἡ τελευταία ἐργασία φαίνεται πολὺ δύσκολος, διότι τὰ βραβεῖα εἶνε σχετικῶς ὀλίγα, οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πολλοὶ (ὅλοι σύνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, ἐννοεῖται), αἱ δὲ ἀπαιτήσεις ἀκόμη περισσότεραι...

Τελοσπάντων ἔγινε καὶ ὁ κατάλογος, καὶ ὁ κύριος Διευθυντὴς εἶνε κατευχαριστημένος ποῦ κατώρθωσε νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ ἀποκλείσῃ πολλούς,—ὅταν, τὴν τελευταίαν στιγμήν, εἰσέρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον ἡ σύζυγός του.

— Εἶδες νὰ ξεχάσω κάτι νὰ σοῦ 'πῶ; τοῦ λέγει μὲ κάποιαν ταραχήν.

— Τί τρέχει;

— Δὲν μοῦ λές; πέρνει κανένα βραβεῖον καὶ ὁ Τέλης;

— Ποιός; ὁ Τέλης;! Μὲ συγχωρεῖς, δὲν δίδομεν βραβεῖα ἀμελείας καὶ ἀταξίας.

— Μὰ καϊμένε... εἶδες νὰ ξεχάσω νὰ σοῦ το 'πῶ;.. ἡ μητέρα του μὲ παρεκάλεσε πολύ... ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ του δώσωμεν φέτος κανένα βραβεῖον, ἔστω καὶ τὸ τελευταῖον, ἔτσι, λέγει, γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν...

— Νὰ πῇς τῆς καλῆς κυρίας ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν· ὁ Τέλης της ἔχει τόσον θάρρος, ποῦ καταντᾷ πλέον αὐθάδεια.

— Μὰ ἐπιμένει... καὶ θὰ λυπηθῇ, θὰ δυσαρεστηθῇ... Τί; θέλεις νὰ πάθωμε τὰ καλὰ της Διαπλάσεως ποῦ βραβεύει μόνον τοὺς καλλιτέρους,—τί ἀνόητη!—καὶ οἱ ἄλλοι θυμόνουν καὶ παραιτοῦνται; ὄχι, ὄχι· δόσε ἕνα βραβεῖο καὶ τοῦ Τέλη, εἶνε ἀνάγκη.

Ὁ κύριος Διευθυντὴς ἐστενοχωρήθη, ἐθύμωσε:

— Μὰ ἔλα, 'στὸ Θεό σου, τί βραβεῖο θέλεις νὰ του δώσω; τῶν Ἑλληνικῶν; ὄχι βέβαια τῶν Λατινικῶν; ἂς νὰ μή!.. τῶν Μαθηματικῶν; Θεὸς φυλάξοι! τῆς Ἱστορίας; τὰ πρόκοψε! τῶν Γαλλικῶν; ψυχή μου! τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς; μάτια μου!... Εἶνε τώρα γιὰ βραβεῖο ὁ Τέλης; ἕνας ἀμελής, ἕνας ἄτακτος, ἕνας αὐθάδης, ἕνας φλύαρος,... ὦ Θεέ μου, τί φλύαρος!...

— Στάσου, στάσου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία τοῦ Διευθυντοῦ, κτυπῶσα τὸ μέτωπόν της, μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ χαράν.

— Τί ἔπαθες;

— Εὕρηκα! εὕρηκα!

— Τί εὕρηκες;

— Τὶ βραβεῖο νὰ δώσουμε τοῦ Τέλη, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ κανείς...

— Πέ το!

— Δὲν εἶπες πῶς εἶνε φλύαρος;

— Ὦ καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἔ, τότε λοιπὸν νὰ τοῦ δώσουμε τὸ βραβεῖον... τῆς Ρητορικῆς!

— !!!

ΕΝ ΚΡΟΥΣΜΑ ΗΛΙΑΣΕΩΣ

Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουλίου δὲν χωρατεύει, καὶ ἡ μικρὰ Θεοδώρα ἔλαβε σκληρὰ πεῖραν τούτου...

Τὸ πρωί, ἡ φιλόστοργος ἀλλὰ ὀλίγον ἀφῃρημένη αὐτὴ μητερούλα ἐξέχασε τὴν κόρην της ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, καὶ μόλις τὸ μεσημέρι τὴν ἐνεθυμήθη καὶ ἀ-

νέβη νὰ τὴν ζητήσῃ... Ἦτο δὲ ἡ κόρη της μία κούκλα κέρινη, φύσει ὑποκειμένη εἰς ἡλιάσεις, καὶ δι' αὐτὸ ἡ μικρὰ Θεοδώρα τὴν εὗρεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν· ὅλον τὸ ὡραῖόν της κεφαλάκι εἶχε λυώσῃ, καὶ δὲν ἔβλεπες πλέον παρὰ ἕνα ἄμορφον πολτόν, διαφόρων χρωμάτων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόλις ἐξεχώριζαν ἓ χανδρὲς τῶν ματιῶν.

— Ὦ, δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ Θεοδώρα θλίβουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ δάκρυα τὴν ἀκέφαλον κούκλαν. Ἡ χρυσῆ μου κόρη ἔπαθε ἡλίασιν! Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔλεγε προχθὲς ὁ γιατρός, ὅτι αὐτὲς οἱ μεγάλες ζέστες εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες εἰς τὴν ὑγείαν!..

Η ΜΙΚΡΑ ΦΙΛΑΝΘΗΣ

Τώρα μὲ τὴν ζέστην, ἂς διηγηθῶ καὶ ἕνα κρύο καὶ π α γ ω μ έ ν ο.

ΜΑΡΙΚΑ.— Ἐπήραμε πάγο γιὰ τὸ τραπέζι, κυρὰ Χρυσῆ;

ΧΡΥΣΗ.— Μάλιστα, κυρία Μαρίκα, ἐπήραμε.

ΜΑΡΙΚΑ.— Δὲν μοῦ δίνεις λιγάκι, νὰ βάλω 'στὸ ποτιστῆρί μου;

ΧΡΥΣΗ. Στὸ ποτιστῆρι;! ἀστειεύεσαι... καὶ τί γυρεύει ὁ πάγος 'στὸ ποτιστῆρι;

ΜΑΡΙΚΑ.— Μὰ γιὰ νὰ ποτίσω, κυρὰ Χρυσῆ, τὰ λουλούδια μου. Δὲν βλέπεις πῶς στέκονται μαραμένα μ' αὐτὴ τὴ ζέστη; Τί θὰ τοὺς κάμῃ τὸ ζεστὸ νερὸ τῆς βρύσης; Καὶ τὰ φυτὰ βλέπεις εἶνε σὰν τὸν ἄνθρωπο· τὸ καλοκαίρι θέλουν νερὸ παγωμένο, γιὰ νὰ δροσισθοῦν.

Δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ἂν ἡ κυρὰ Χρυσῆ ἐπείσθη ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἂν συγκατετέθη νὰ δώσῃ ὀλίγον πάγον, διὰ τὰ διψασμένα λουλούδια τῆς Μαρίκας.

ΜΗΠΩΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΝ...

Ὁ Τοτὸς ἠξεύρει καλὰ ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ γυρέψῃ τίποτε εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ μαμμὰ θυμόνει πολύ...

Πρὸ ὀλίγου ἔφαγε τὲς φραουλές του, —ἕνα πιατάκι ὁλόκληρο, ποὺ του εἶχε βάλῃ ἡ μαμμά,—καὶ τώρα τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν φρουτιέραν γυρίζουν 'στὴ μαμμά, καὶ ἀπὸ τὴ μαμμὰ 'στὴν φρουτιέραν. Εἶνε πολὺ εὔγλωττα αὐτὰ τὰ μάτια—ἀλλὰ ποιός τὰ βλέπει.

Ἔμπρὸς εἶνε ἡ ζαχαροδόχη. Τὴν πλησιάζει σιγὰ-σιγὰ 'στὸ πιατό του, καὶ πέρνει δύο κουταλιὲς ψιλὴν ζάχαριν.

— Ἔ, τί τη θέλῃς τὴ ζάχαρη; ἐρωτᾷ ἡ μαμμά· ἡ ζάχαρη εἶνε γιὰ τὲς φραουλες καὶ σὺ ἔφαγες πεια τὸ μερτικό σου.

— Μαμμάκα, ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς ἐπῆρα, μ ή π ω ς κ α ὶ τ υ χ ὸ ν σοῦ ἔλθῃ ὄρεξις νὰ μου ξαναδώσῃς.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ

Τὰς τελευταίας νύκτας —παρ' ὀλίγον νὰ εἴπω ἡμέρας — τοῦ Ἰουλίου, ἐ-

πεσαν τόσοι διάττονες, ὥστε ἡ μικρὰ Ἑλενίτσα ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξημερωθῇ εἰς τὴν ταράτσαν, μὴ χορταίνουδα νὰ θαυμάζῃ τὰ οὐράνια ἐκεῖνα πυροτεχνήματα.

Εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα τῆς «Θείας Οὐρανίας». Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ θέλῃ νὰ μανθάνῃ τὴν αἰτίαν κάθε πράγματος, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν πατέρα της δι' ὅλα.

— Μπαμπᾶ, τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἀστέρια ποῦ πέφτουν καὶ σβύνονται;

— Δὲν εἶνε ἀστέρια· εἶνε διάττοντες.

— Δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε;

— Δηλαδὴ νὰ εἰποῦμεν.... καὶ ὁ πατέρας τῆς ἐξηγεῖ ὅτι οἱ διάττοντες εἶνε σ κ ό ν η ἀ π ὸ ἄ σ τ ρ α, ποῦ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην ταχύτητα ἀναφλέγεται, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν μακρυνὴν καὶ κάπως δύσκολην διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς Ἑλενίτσας ἐξήγησιν, τὴν ἐρωτᾷ·

— Ἐκατάλαβες;

— Ἐκατάλαβα, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλενίτσα. Μὰ δὲν μου ἔλεγες καλλίτερα, πῶς ὁ Θεὸς ξ ε σ κ ο ν ί ζ ε ι τ ὰ ἀ σ τ έ ρ ι α;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἡ Σκηνὴ εἰς μίαν ἐξοχὴν παραποτάμιον.

Ὁ ἑπταετὴς Ἀλέκος παρακολουθεῖ τὸν κύριον Ψαρόπουλον, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἀγκίστρι του, μὲ τὸ σκαμνάκι του, μὲ τὰ

δολώματά του, πηγαίνει νὰ ψαρεύσῃ.

Εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ ἕνα φίλον του. Χαιρετῶνται, στέκονται καὶ οἱ δύο καὶ ἀνταλλάσσουν ὀλίγας λέξεις.

Ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ περίεργος, στέκεται καὶ αὐτὸς διὰ νὰ ἀκούσῃ τί θὰ εἰποῦν. Καὶ αὐτὸ ποῦ ἀκούει του φαίνεται τόσον παράδοξον, ὥστε γουρλόνει τὰ μάτια...

Οἱ φίλοι χωρίζονται καὶ ὁ κύριος Ψαρόπουλος ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Ἀ-

πὸ πίσω ὁ Ἀλέκος . . . Αὐτό πού ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν . . . θέλει νὰ ἐρωτήσῃ . . . θέλει νὰ βεβαιωθῇ . . .

Ἐπιτέλους δὲν ἀντέχει· ἐπισπεύδει τὸ βῆμα καὶ φθάνει τὸν κύριον Ψαρόπουλον.

— Δέν μου λέτε, σας παρακαλῶ, τοῦ λέγει, ἀλήθεια τὸ ποτάμι μας ἔχει τηγανιτὰ ψάρια; ἔτσι ἔτοιμα; . . .

— Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, κύριε ἀνόητε; ποιός σ' ἐκορόϊδεψε; ποῦ πο ἄκουσες; . . .

— Μά . . . σεῖς τὸ εἴπατε . . .

— Ἐγώ!;

— Μάλιστα . . . σᾶς ἄκουσα τώρα ποὺ ἐλέγατε « πάω νὰ ψαρέψω λιγάκι 'στὸ ποτάμι, γιατὶ τρελαίνομαι γιὰ τὲς τηγανιτὲς γλῶσσες. »

— Οὔφ μπούφο! ἀνακράζει ὁ κύριος Ψαρόπουλος, φυσῶν θορυβωδῶς, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλην λέξιν.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλέκος μένει εἰς τὴν θέσιν του κατάπληκτος.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 275.)

Ἀπαγγέλουν μακρὰς εὐχετηρίους προσφωνήσεις, καὶ σᾶς προσφέρουν στεφάνους ἀπὸ ἄνθη λαμπρά, πορφυρᾶ, χρυσοειδῆ, ἰόχροα, ἐκπέμποντα τόσον ἰσχυρὰς εὐωδίας, ὥστε σᾶς πιάνει πονοκέφαλος. Ὁ ἀκατάπαυστος κρότος τοῦ τ ά μ - τ ά μ σᾶς ἐκκωφαίνει· ἀξεῖαι κραυγαὶ διασταυροῦνται εἰς τὸν ἀέρα. Ὁποιος εἶδε μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν του αὐτὸ τὸ θέαμα, δὲν τὸ λησμονεῖ ποτέ.

Ἀφ' οὗ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν ἀπεμακρύνθη, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας. Πρῶτος παρουσιάσθη ὁ γέρω - Μουτάγιας.

— Καληχρονιά, γκωκωνίτσα!

— Καληχρονιά, Μουτάγια!

Καὶ τὸν κυττάζω κατὰ πρόσωπον.

Εἶχεν ὕφος τόσον ἱκετευτικόν, τὸ βλέμμα του μὲ παρεκάλει τόσον εὐγλώττως, ὥστε ἐλησμόνησα ἀμέσως τὴν συμφωνίαν μας, καὶ λαβοῦσα ἀπὸ μίαν γωνίαν τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν, τὴν ἤνοιξα καὶ τὴν περιέστρεψα πρὸ τοῦ ἐκθάμβου Μουτάγια... Ἔπειτα τοῦ τὴν παρέδωσα.

Ἐπληρώθην καλὰ διὰ τὴν γενναιοδωρίαν μου· ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῇ παρομοίαν χαράν· τὴν ἐγύριζε, τὴν ἐξαναγύριζε, τὴν ὠσφραίνετο, τὴν ἐμισοάνοιγε, τὴν ἔκλειε, τὴν ἐθώπευε, καὶ οὔτε με ἤκουε καθόλου πού τον εὐχαριστοῦσα διὰ τὴν θαυμασίαν ἐκ βανανέας ψάθαν, τὴν ὁποίαν—πιστὸς εἰς τὴν συμφωνίαν μας;—εἶχε ρίψῃ πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ὀλίγον καὶ νὰ εἴπῃ κάπως ὑποφερτὰ τὰς εὐχάς του εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὴν μητέρα μου, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος ὅλην τὴν ἀνέλιξιν αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Μετὰ τοῦτο κατῆλθεν ὀπισθοβατῶν καὶ ὑποκλινόμενος τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῆς βεράντας, ἐνῶ ὁ πατέρας μου τοῦ ἐφώναζε :

—Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου ὅταν θὰ περπατῇς 'ς τὸ δρόμο μὲ τὴν κόκκινη ὀμβρέλλα σου· ξεύρεις ὅτι τὸ κοπάδι τῶν βωδιῶν περνάει ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ Μουτάγιας ἐχαμογέλασε μὲ δυσπιστίαν, καὶ ἤνοιξε με ὕφος τροπαιούχου κατακτητοῦ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχε ποθήσῃ.

Ἡ παρελάσις τοῦ προσωπικοῦ ἐτελείωσε, καὶ ἄμα ἐμείναμεν μόνοι, ἐπῆγα ὑπὸ μάλης τὴν ψάθαν, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο ὡραιοτάτη, καὶ σύρουσα ὀπισθέν μου, μέσα εἰς ἕνα ἀμαξάκι, ὅλα τὰ καινούργια παιγνίδια μου, ἐπῆγα καὶ ἐκάθησα ὑπὸ τὴν μεγάλην ταμαρινέαν, εἰς μικραν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας μας.

Ἐδῶ δὲν ἐφοβούμην τὸν ἥλιον· οὔτε μία ἀκτὶς διεπέρα τὸν πυκνὸν θόλον τοῦ φυλλώματος. Κύπτουσα ὀλίγον δεξιᾷ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω τὸν ματαιόδοξον Μουτάγιαν, περιπατοῦντα εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, μὲ τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν ἀνοικτήν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῦ ἔρριπτα λαθραῖον βλέμμα, ἐν ᾧ κατεγινόμην εἰς τὴν κατασκευὴν ὡραίας σοκολάτας, μὲ κάτι π α σ τ ί λ λ ι ε ς, τὰς ὁποίας ἔβγαζα ἀπὸ σακκίδιον μεταξωτόν, γαλάζιον, γεμάτον ἕως ἐπάνω. Πάντοτε μοῦ ἤρεσεν ἡ σοκολάτα· ἀλλὰ βεβαίως αὐτὴ θὰ μου ἤρεσεν ἀκόμη περισσότερον, μὲ τὴν ὡραίαν συσκευήν, τὴν ἀπὸ λευκὴν πορσελάνην μὲ ἄνθη ρόδινα, τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχε χαρίσῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ ἀγαπητός μου νουνός.

Εἶχα παρατάξῃ τὰ μικροσκοπικὰ φλυζάνια ἐπὶ τοῦ δισκαρίου, καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ τοποθετήσω καὶ τὴν ζαχαροδόχην, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω ὀπισθέν μου ὀξείας κραυγὰς καὶ τροχασμὸν κατεσπευσμένον. Σηκόνομαι ἀμέσως καί, νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, βλέπω εἰς ἀπόστασιν μόλις τριάκοντα βημάτων ἕνα ταῦρον δραπέτην, τὸν ὁποῖον ὁ βουκόλος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ συλλάβῃ.

Ὑποθέτω, ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ἐδοκίμασα τόσον φόβον! Νέφος διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τὰ γόνατά μου κάμπτονται· ὅσον γρηγορώτερα θέλω νὰ φύγω, τόσον βαθύτερα αἰσθάνομαι τοὺς πόδας μου ριζωμένους εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἤδη ὁ ταῦρος δὲν ἀπεῖχεν ἀπ' ἐμοῦ εἰμὴ ὀλίγα μέτρα, ὅταν, δι' ὑπεραν θρώπου προσπαθείας, κατώρθωσα νὰ τρέξω.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμα τρία βήματα, τὸ πόδι μου σκοντάπτει εἰς μίαν ρίζαν τῆς ταμαρινέας, καὶ ξαπλόνομαι κάτω φαρδυά-πλατειά. . .

Ἤμουν χαμένη. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὰ κέρατα τοῦ θηρίου ἐξέσχιζαν ἤδη τὸ σῶμά μου—, ὅταν ἤκουσαν μία φωνὴν γνωστὴν νὰ φωνάζῃ πλησίον μου.

— Μὴ φοβᾶστε, γκωκωνίτσα! . . Δεν εἶνε τίποτα! »

Ἐν τούτοις ὁ ταῦρος καταφθάνει ταχὺς ὡς βέλος. Τετέλεσται! Κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς—ἤμουν πολὺ μικρὰ διὰ νὰ λιποθυμήσω,—καὶ περιμένω τὸν θάνατον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ θάνατος βραδύνει νὰ ἔλθῃ. . . τί συμβαίνει; . . . Καὶ αὐτὸς ὁ βαρὺς τροχασμὸς ποὺ ἀκούω, δὲν εἶνε τὸ βῆμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται;

Ἐτόλμησα νὰνοίξω τὸ ἕνα μάτι, ἔπειτα τὸ ἄλλο, καὶ ἀνυψωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, βλέπω, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, χωρισμένους μόνον ἀπὸ ἕνα πυκνὸν θάμνον ἀκανθώδους κ ά κ τ ο υ, τὸν ταῦρον καὶ τὸν Μουτάγιαν, νὰ χορεύουν ἀντίκρυ - ἀντίκρυ τὸν παραδοξότερον χορὸν τοῦ κόσμου!

Ὁ Μουτάγιας προβάλλει ὡς ἀσπίδα τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν του. Ὁ ταῦρος μουγκρίζει, χαμηλόνει τὰ κέρατα, ὁρμᾷ . . . καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἄθυμος, μὲ ρύγχος καθημαγμένον, τρυπημένον ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τοῦ θάμνου. Νέα προβολὴ τῆς ὀμβρέλλας. Ὁ ταῦρος μουγκρίζει δυνατώτερα, στρέφει δεξιᾷ, στρέφει ἀριστερᾷ . . . Καὶ εἴκοσι χέρια τὸν ἁρπάζουν, δυνατὰ διὰ μιᾶς, τὸν ρίπτουν κάτω καὶ τὸν δένουν. Ἡ καδρίλλια ἐτελείωσε.

Τὸν δυστυχῆ ταῦρον! Τί ἀξιολύπητον ὕφος ποὺ τὸ εἶχεν ἐξηπλωμένος ἐκεῖ μὲ τὸ πλευρόν, τὰ κέρατα στολισμένα μὲ τὴν γιρλάνταν τῶν κιτρίνων ἀνθέων, ποὺ τοῦ εἶχαν κρεμάσῃ τὸ πρωΐ χάριν τῆς πρωτοχρονιᾶς. Καὶ ἐμούγκριζε βαθειά, λυπητερά, ὁ νικημένος . . .

Ἐν τούτοις ὁ Μουτάγιας ἐπεθεώρει τὸ σῶμά του, τὰ ἐνδύματά του, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ζημίας. Τίποτε. Μόνον τὸ λινόν τοῦ παντελόνι εἶχε ὑποστῇ μερικὰς, ἀλλὰ μικρὰ πράγματα καὶ αὐτό. Ἡ δὲ κόκκινη ὀμβρέλλα; Ἀ, ἡ ὀμβρέλλα δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε. Οὔτε ἕνα σύρμα δὲν ἔσπασεν, οὔτε μιὰ κλωστὴ δὲν ἔφυγε! Σῶα καὶ ἀκεραία!

Ὁ πατέρας μου ἔπιασε καὶ τὰ δύο χέρια τοῦ γηραιοῦ μαύρου, τοῦ τὰ ἔσφιγξε δυνατὰ καί του εἶπε :

— Μοῦ τὴν ἔσωσες, καλέ μου Μουτάγια!

Κι' ἐκεῖνος, μὲ ἠχηρὰν ἔκρηξιν γέλωτος, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν ὅλον τὸν ἐλέφαντα τῶν ἰσχυρῶν του σιαγόνων, ἀπεκρίθη :

—Ὄχι ἐγκώ, Κύριε! ὄχι ἐγκώ! . . Αὐτὸ μονάκα, αὐτό!

Καὶ θωπεύσας μετ' ἀγάπης τὴν ἐρυθρὰν τοῦ σύντροφον, ἀπῆλθε θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Προοδεύω θένα εἰπῇ :
Τὸν καιρό μου νὰ κερδίζω
Κι' ὁλοένα προκοπή
Τὸ κεφάλι νὰ γεμίζω.

Ὅποιος χάνει μιὰ στιγμὴ
Ποῦ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσῃ,
Χρόνια ὀπισθοδρομεῖ
Καὶ τοῦ κάκου ζῇ 'στὴν πλάσι!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΜΕ ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ!

ΠΑΡΑΤΗΡΕΙΤΕ βέβαια κάποιαν μεταβολὴν, κάποιαν βελτίωσιν εἰς τὸ σημερινόν μας φυλλάδιον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ προηγούμενα. Ὁ τύπος του εἶνε ὡραιότερος, κομψότερος, καθαρώτερος, καὶ ἀναγινώσκεται εὐκολώτερα. Δὲν λείπει οὔτε ἕνα γράμμα, οὔτε ἕνα κόμμα, οὔτε μία τελεία, οὔτε μία παῦλα· καμμία ἀνάμιξις στοιχείων, καμμία ἀνωμαλία· ὅλα σωστά, καὶ καθαρά, καὶ ἔντονα.

Τί συμβαίνει; Μήπως ἡ Διάπλασις ἤλλαξε τυπογραφεῖον; Ὄχι δά· καὶ διατί νὰλλάξῃ, ἀφ' οὗ ἐπὶ εἴκοσιν ἤδη ἔτη τυπόνεται εἰς τὸ μεγαλήτερον, εἰς τὸ πλουσιώτερον, εἰς τὸ γνωστότερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῶν φημισμένων Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου; Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ἰδού, νὰ σάς το ἐξηγήσω. Τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐτυπόνετο ἕως τώρα, εἶχον φθαρῇ, καὶ ἀντικατεστάθησαν διὰ νέων, καὶ μὲ νέα στοιχεῖα θὰ τυπώνεται ἀπὸ σήμερον ἡ Διάπλασις. Καὶ ἐχύθησαν ἐπίτηδες εἰς τὸ χυτήριον τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, τὸ ὁποῖον ὁ ρέκτης καὶ φιλοπρόοδος διευθυντὴς τῶν πλουτίζει καθ' ἑκάστην μὲ τὰ νεώτερα μηχανήματα, καὶ τώρα ἐσχάτως μάλιστα μὲ μίαν μηχανὴν ἐκτάκτου τελειότητος καὶ ταχύτητος, ἀφ' οὗ, φανταισθῆτε, μόνη αὐτὴ κατασκευάζει 60,000 τυπογραφικὰ στοιχεῖα τὴν ἡμέραν!! Ποῦ τώρα πλέον νὰ ἰδῆτε ποτὲ τὴν Διάπλασίν σας μὲ ἐφθαρμένα καὶ σβυσμένα στοιχεῖα!

Ἀληθινὰ εἶνε πολὺ περίεργον καὶ ἐνδιαφέρον τὸ Χυτήριον, καὶ ἤθελα νὰ σάς το περιγράψω, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω καιρόν. Θὰ το κάμω ὅμως καμμίαν ἄλλην ἡμέραν, διὰ νὰ ἰδῆτε ἐξ ἀρχῆς πῶς τυπόνεται ἓν φύλλον τῆς Διαπλάσεως, καὶ τότε θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ σας παρουσιάσω καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια τῶν πολυμερῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, καὶ τὸ στερεοτυπεῖον, καὶ τὰ πιεστήρια, καὶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὸ νέον μηχάνημα, τὸ ὁποῖον *ἀριθμεῖ αὐτομάτως* τὰ φύλλα, ἐφ' ὅσον διέρχονται ἀπὸ τὸ πιεστήριον! Βλέπετε ὅτι θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικὴ καὶ διδακτικὴ μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ τυπογραφεῖόν μας, καὶ κρύψετε τὴν ὀρεξίν σας.

ΤΟΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΣΠΑΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ —ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΓΝΩΜΑΙ. — Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Καθὼς σας εἶπα προχθές, σήμερον θὰ ἴδωμεν καὶ τὰς τελευταίας γνώμας διὰ τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν, καὶ κατόπι θὰ σας ἀναγγείλω τὴν ἀπόφασίν μου.

Ὁ *Ἀπόλλων Μουσηγέτης* φρονεῖ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ λυπηθῇ χρήματα καὶ ὅτι αἱ Πληροφορίαι θὰ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε, ἐπειδὴ δὲν θὰ δύναται νὰ παραλείπω καμμίαν, τὸ φύλλον θὰ γεμίζῃ—τὸ *Ἔνσαρκον Ἔαρ* προτείνει αἱ πληροφορίαι νὰνταλλάσσωνται χωριστά, δι' ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν καὶ διὰ τοῦ γραφείου μου (πώ, πώ, τί μπελᾶς!)—ἡ *Τιακὴ Μαργαρίτα* ζητεῖ ψηφοφορίαν (μὲ καὶ ἄλλην ;)—ὁ *Ναύαρχος Θερίδας* ρίπτει ψῆφον λευκὴν—ἡ *Πέτρα Σκαρδάλου* κηρύσσεται ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς πληρωμῆς—ὁ *Σπασιέρος Φεγγίτης* εἶνε κατὰ τῆς προτάσεως, ὅπως καὶ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (μὲ λύπην μου, λέγει θὰ ρίψω ἕνα *μαῦρο* εἰς τὸν ἀγαπητὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*)—ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* δὲν θέλει κανενὸς εἴδους περιορισμὸν εἰς τὴν τερπνὴν καὶ ὡραίαν αὐτὴν στήλην· — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο*, τὸ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, ἡ *Διοπτροφοροῦσα*, ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* καὶ ἡ *Μαργαριτοφόρος* δὲν παραδέχονται τὴν γνώμην—καὶ πάει λέγοντας.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά. Καὶ τώρα; Νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν; Ὄχι, διότι, διὰ νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* καὶ διὰ νὰ τὴν παραδεχθοῦν μάλιστα ἀρκετοί, σημαίνει ὅτι κάτι ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως. Μὴ λησμονῆτε ἄλλως τε ὅτι καὶ αἱ μειονοψηφίαι κάποτε ἔχουν δίκαιον... Λοιπὸν ἡ ἀπόφασίς μου θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν μειονοψηφίαν καὶ τὴν πλειονοψηφίαν, εἶνε δὲ αὕτη :

Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔχωμεν δύο εἴδων δημοσιεύσεις, τὰς δωρεὰν καὶ τὰς ἐπὶ πληρωμῇ.

Δωρεὰν δύναται πᾶς συνδρομητὴς νὰ στέλλῃ, ὅπως ἕως τώρα, ἀσπασμοὺς καὶ πληροφορίας, τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύω, *μὲ τὴν σειρὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος*, εἴτε εἰς τὴν στήλην τῶν Ἀσπασμῶν (ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὡς ἔχει) εἴτε εἰς τὴν στήλην τῶν Μ. Μυστικῶν (ὅταν γίνεται συγχρόνως καὶ πρότασις ἀνταλλαγῆς τετραδίων).

Θὰ ἔχω ὅμως καὶ μίαν ἄλλην στήλην, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ*» ὅπου θὰ δημοσιεύω πληροφορίας μὴ δημοσιευομένας δωρεὰν π. χ. ἀνταλλαγὰς δελταρίων, ἀνταλλαγὰς γραμματοσήμων, κ τ λ. Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἑκάστη δημοσίευσις θὰ πληρώνεται πρὸς *5 λεπτὰ τὴν λέξιν* (ἐκτὸς τῶν περὶ ἀνταλλαγῆς δελταρίων προτάσεων, αἱ ὁποῖαι διετυπώθησαν ἤδη πρὸς 3 δρ. ἑκάστη). Τώρα, ἂν θέλῃ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι θὰ δημοσιευθῇ μία του πληροφορία, (καὶ ἐκ τῶν δημοσιευομένων δωρεὰν) εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ στείλῃ 5 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν, καὶ τότε θὰ τὴν δημοσιεύσω ἀσφαλῶς καὶ κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν στήλην τῶν ἐπὶ πληρωμῇ.

Ἡ στήλη αὕτη γίνεται καὶ δι' ἄλλον λόγον : διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ ἄλλα, ἰδιαίτερα συμφέροντα τῶν συνδρομητῶν. Ζητεῖ κανεὶς ἔξαφνα ἓν βιβλίον, ἕνα εἰδικὸν διδάσκαλον, ἓν σπάνιον γραμματόσημον, κτλ. Μία εἰδοποίησις εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἀρκεῖ, διότι τὸ φύλλον κυκλοφορεῖ εἰς εὐρὺ κύκλον; τὸ βλέπουν πολλὰ μάτια, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει ὄχι πιθανότης, ἀλλὰ σχεδὸν βεβαιότης ὅτι θὰ ἰδῇ τὴν εἰδοποίησιν καὶ κάποιος ἐνδιαφερόμενος. Ἐν γένει εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θὰ εἶνε δεκτὴ ἐπὶ πληρωμῇ πᾶσα εἰδοποίησις καὶ πληροφορία (ἀρκεῖ, ἐννοεῖται, νὰ εἶνε κοσμία καὶ λογική.) Καὶ ἐν ᾧ θὰ μείνῃ ἡ πρώτη στήλη τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν, ὅπου ὁ βουλόμενος θὰ εἰμπορῇ νὰ δημοσιεύῃ δωρεάν, θὰ προστεθῇ καὶ δευτέρα στήλη, ὅπου ὁ βουλόμενος πάλιν θὰ δημοσιεύῃ ἐπὶ πληρωμῇ.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα : Ἂν αἱ ἐπὶ πληρωμῇ δημοσιεύσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε τόσον ποικίλαι, αὐξήσουν μὲ τὸν καιρὸν πολὺ καὶ ἀπαιτήσουν μεγάλον χῶρον, τί θὰ γίνῃ; Ἁπλούστατα : Εἰς τὸ φυλλάδιον θὰ προστεθῇ ἓν Δελτίον, καὶ τότε θὰ δημοσιεύωνται ἐκεῖ, μαζὶ μὲ ἄλλα πράγματα, τερπνὰ καὶ ἐνδιαφέροντα. Ὥστε ὠφέλεια γενικὴ καὶ ἀπὸ αὐτό.

Ἐν τέλει προσθέτω ὅτι εἰς ὅλα ὁ καιρὸς εἶνε μέγας διδάσκαλος. Καὶ αὐτὸς θὰ μας διδάξῃ τί θὰ κάμωμεν ἀργότερα.

Ἠετωνεία Ἀκτή, (Ω.Ω.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ· εἶμαι καταλυπημένη διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μας, καὶ εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ γίνῃ καλά.

Αὐτοκρατορικὴ Σημαία (Χ. Κ.) αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα δὲν ἦτο ἐλεύθερον. Χαίρω πολὺ ποὺ θὰ ἐργασθῇς μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδος»· θὰ ἔχωμεν ἕνα λαμπρὸν συνεργάτην εἰς τὰ τόσα καὶ τόσα ποὺ θὰ γίνουν, ἕως νὰ συλλεχθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν.

Λίγιεθ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 32ον φύλλον.

Μιχ. Δ. Μερκάτη, μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σε δεχθῶ εἰς τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ θὰ σε παρακαλέσω νὰ μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, διότι τὰ μὲν δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλους, τὸ δὲ τρίτον συμπίπτει μὲ ἐπώνυμον συνδρομητοῦ μου καὶ θὰ ἐγίνετο παρεξήγησις. Περιμένω.

Εἶμαι πόρα πολὺ εὐτυχής, *Ποιητικὲ Νάρκισσε*, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς φιλίας μας. Δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς μας φίλους σὲ ἐνθυμοῦνται ἐπίσης. Ἀναμένω τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου ἐκπενεστέραν.

Ἐρυθρὰν Νέφος, πρώτη πρώτη ποῦ ἦλθεν ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸν 65ον Διαγωνισμόν, καὶ φυσικά, ἀφ' οὗ τὴν εἶχες πρὸ πολλοῦ ἑτοίμην τὴν Συλλογὴν αὐτὴν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ δὲν σου ἔμενε παρὰ νὰ τὴν ἀνεγράψῃς. Εὖγε ποῦ ἠκολούθησες τὰς συμβουλάς μου, διότι μία Συλλογὴ Ἀσκήσεων δὲν γίνεται εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι : *Ἡ Ἠετωνεία Ἀκτὴ* ζητεῖ ταχυτὰ τῆς *Πικραμένης Καρδούλας* καὶ ἀσπάζεται τὸν *Δόν Ρατζίγον* — τὸ *Μεσολογγιάκι* ἐρωτᾷ τὸν *Ἰωάννην Μαυρίκον* καὶ τὸν *Ναπολέοντα Λαπαθιώτην* μὲ τί βαθμὸν ἐπροβιβάσθησαν — ἡ *Μαργαριτοφόρος* στέλλει ἐκ νέου Δελτάριον πρὸς τὴν *Αἰκατερίνην Καράτσαλη* μὲ τὴν διεύθυνσίν της, καὶ λυπεῖται διὰ τὸ λάθος — ὁ *Λεοπάρδολις* πληροφορεῖ τὴν *Ἐλληνικὴν Φουσταναέλλαν* ὅτι ὀνομάζεται *Ἀναστάσιος Ζωγράφος* καὶ ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις, ζητεῖ δὲ ταχυτὰ τοῦ *Ἱππότου Γουλιέλμου* — ἡ *Πιπίτσα Ἀθανασιάδου*, ἡ *Ἀγγελικὴ* καὶ *Δήμητρα Ν. Φαρμακίδου* συλλυποῦνται τὸν *Ζὶκ-Ζὰκ* καὶ τὴν *Ἠχὼ τοῦ Δάσους* διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς των ἀδελφῆς — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* ζητεῖ ταχυτὰ τῆς *Ἀργυρᾶς Συρίκτρας* καὶ τὸ ὄνομα τῆς *Ζωηρᾶς Φλογός* — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ἀσπάζεται τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν*, καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον, εὔχεται νὰ βραβευθῇ γρήγορα καὶ νὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα της· ὅσον διὰ τὰς διακοπάς, διατί ἐρωτᾷ; δὲν μαντεύει;... εὐλογημένον τὸ ὄνομά τοῦ ἐφευρέτου τῶν διακοπῶν!—ἡ *Θεὰ τῆς Γεωργίας* ἀσπάζεται τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν κάμνῃ λουτρὰ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ τί ὥραν κατεβαίνει — τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* ἀσπάζεται τὸ *Πὶκ - Νὶκ* — τὸ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Πηδηκτούλαν*· καὶ *Αὔραν* τῆς *Σουλίδος* —τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* πληροφορεῖ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* ὅτι μίαν ἡμέραν τὴν εἶδεν ἔξω καὶ τὴν ἐχαιρετισεν, ἀλλὰ δὲν ἀντιχαιρετήθη δὲν τὴν εἶδε ;—ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* ζητεῖ νὰ ὀνομα τῆς *Μούσης Θαλείας* —ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Ρουμπίναν Ζορμπᾶ* διὰ τὴν ἀρτοπορίαν, ἀλλ' ἂς περμένῃ ἀκόμη ὀλίγον διὰ νὰ τῆς γράψῃ μία καὶ καλή —ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* ζητεῖ τὴν διαμονὴν τῆς *Ζωηρᾶς Φλογὸς* καὶ χαιρετᾷ τὴν *Ἀσπασίαν Δημητρίου* μεθ' ἧς συνεταξείδευσε — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* πληροφορεῖ τὸν *Ἐθνικὸν Ἄγγον* ὅτι μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ τὸν ἴδουν οἱ ἐν Κερκύρᾳ συνδρομηταί, καὶ διὰ νὰ μάθῃ ποία εἶνε τὸ προτείνει ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν — ἡ *Σαλωνίτισσα* ζητεῖ ἀσπάζεται τὸ *Μυστικὸν Ψευδώνυμον* καὶ τὴν *Πολυξένην Σημέτα*, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχει γράψῃ δίς — ἡ *Κόρη τοῦ Λάλα* ἀσπάζεται τὴν *Περίλυπον Ὀρφανήν*, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἴδῃ ἕνεκα τοῦ πένθους της — ὁ *Ὅρμος τοῦ Φαλήρου* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Θρασύβουλος Π. Δρακάτος* καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ἡ *Κόκκινη Ἐξοχὴ* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Μενεξεδένιου Μπουκετάκι*

τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ζητεῖ πάρχικὰ τοῦ *Περαίως*—ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* συλλυπεῖται τὴν *Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της (κ' ἐγὼ ἐπίσης) — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων

(Ἡ λέξις λεπτὰ 5.)

Ἡ Κυρία *Μιμίκα Γαλάτη*, διαμένουσα ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πατησίων 30α καὶ ἔχουσα πλουσίαν συλλογὴν γραμματοσήμων, δέχεται ἀνταλλαγάς. Ὁ βουλόμενος νὰ ἀνταλλάξῃ γραμματόσημα μετ' αὐτῆς, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὴν ἄνω διεύθυνσιν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξουν: τὸ *Ζὶκ - Ζὰκ* μὲ τὸν *Λύγερινόν*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἑλληνίδα τοῦ Βορᾶ*—ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*—ἡ *Βεργινία Καραμέρου* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*—ἡ *Εἰρωνεία τῆς Εἱμαρμένης* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*—ὁ *Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης* μὲ τὸ *Ἡρωϊκὸν Ξίφος*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* καὶ *Ἰωάννην Στεφάνου*—ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὸν *Νῖκον Βερόπουλον*, *Δημ. Γεροντέλλην*, *Ναυτοπόλλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Λαμπᾶν*—ὁ *Εὐβοϊκὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα*—ἡ *Διαστροφοροῦσα* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Μελαγχολικὸν Μουσικόν*—τὸ *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Περίλυπον Ὀρφανήν*—ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*, *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*—ἡ *Αὐτοδίδακτος Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ρωσσίαν*, *Κεφαλληνιακὸν Ἔλατον* καὶ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*—ὁ *Ψαρόμελος* μὲ τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* καὶ *Ἐλένην Σ. Ρ. Λουκάτου*—οἱ *Ὀρεῖοι Πρίγκιπες* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*—τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, (τοῦ ὁποίου ζητεῖ πάρχικά,) *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*—ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἴδης* μὲ τὸν *Χρῖστον Δουκάκην* καὶ *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη*—ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὸν *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης*, *Μυροβόλον Ἴον* καὶ *Γόρδιον*—ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ζὶκ - Ζὰκ* καὶ *Πειρασμένον Καρχαρίαν*—ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*, *Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*—τὸ *Καλῶς Ὥρισες* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*—ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Συνεφῳδὸν Αὐγὴν* καὶ *Ναυτόπαιδα*—ὁ *Λύγερινὸς* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Ἀδραν* καὶ *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μεσολογγιτάκι* (πραγματικῶς ἔπραξες τὸ καθῆκόν σου διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» καὶ σὲ συγχαίρω.) *Μαγικὴν Εἰκόνα* (ἡ ἐπιστολή σου συνεκίνησε πολὺ τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα κολακευτικώτατα γράφεις περὶ τῆς δράσεώς του· γνωρίζω ὅτι ὁ πόθος σου νὰ ἴδῃς τὴν εἰκόνα του εἶνε κοινὸς καὶ εἰς τοὺς πλείστους ἐκ τῶν φίλων μας, τῶν μακρὰν· ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἓν περιοδικὸν ἡ εἰκὼν τοῦ Διευθυντοῦ του, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία·) *Μαργαριτοφόρον* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν πατρίδα της κατενθουσιασμένη, καὶ μοῦ λέγει ὅτι κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν τὰ λευκώματά της τῶν Μικρῶν Μυστικῶν· ποτὲ δὲν τὰ ἔχει εἰς τὸ σπίτι· ὅλο καὶ γυρίζουν!) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (φαντάζομαι τὴν χαράν σου, νὰ ἔχῃς πλησίον σου τὴν φίλην σου, ὕστερ' ἀπὸ διετῆ χωρισμόν· ἀσπάζομαι τὸν *Γαλαξίαν*, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλησμόνησα·) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (πῶς δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ γράψῃς; ὑπάρχουν τόσα θέματα, καὶ σὺ εἶσαι τόσον εὔγλωττος! ἄλλοτε, ἐνθυμοῦμαι, ἀπ' ὅλα μοῦ ἔγραφες·) *Δεσπάρδαλιν* (μόνον δύο σοῦ δημοσιεύω καὶ πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος·) *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* (τὴν ἔστειλα·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* [Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Θεὰν τῆς Γεωγρίας* (ἔμαθα πρὸ πολλοῦ τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μου *Μπάμ - Μπούμ* (εὐτυχῶς τώρα εἶνε καλλίτερα·) *Γηραιὸν Νεῦλον* (εὖγε δι' ὅσα γράφεις περὶ «Ἑλληνόπαιδος»·) *Χρυσὸ Ψαράκι*, *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (τὸ «Εἰς τὴν Θάλασσαν» ἐξηντλήθη·) *Ἄνθος Λειμώνων* (χαίρω πολὺ ποὺ σου ἤρεσε τὸ ψευδώνυμον·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ εἶχες νὰ μου γράψῃς κάμποσον καιρόν· ἀλλὰ ποίαν νὰ πρωτοδημοσιεύσω ἀπὸ τὰς τόσας πληροφορίας σου;) *Ἀμαρυλλίδα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἡ εἰσφορά σου κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων· διὰ νὰ μ' ἐρωτᾷς τί σημαίνουν τὰ Ε, ποῦ βλέπεις κάποτε εἰς τὰ ψευδώνυμα, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ· αὐτὸ δὲ πού μου ἔστειλες δὲν εἶνε αἴνιγμα ἀλλὰ Παιδικὸν Πνεῦμα·) *Νεαρὸν Ζωγράφον* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (θὰ ἔκανε λάθος· δὲν περάζει·) *Π. Ν. Καλογερόπουλον* (ἡ πρότασις ἐδημοσιεύθη καὶ δὲν ἀπήντησαν παρὰ ἕνας - οὐδὲ ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ξαναδημοσιευθῇ· διατί τάχα θὰ ἀπαντήσουν τώρα; —ψευδώνυμον δὲν ἔχεις;) *Ἰνὼ* (καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃς συχνά·) *Δέσποιναν Κ. Σπαθοπούλου* (εὖγε·) *Ναύαρχον Θερβέραν* ([Ε]) διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξειδίου καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ζακυνθοποιείου·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ κατὰ τὰς ἐξετάσεις· ὁμολογῶ δὲ ὅτι μου ἤρεσε πολὺ ὁ ἀφελὴς αὐτὸς καὶ πατρικὸς λόγος τοῦ κ. Δημάρχου·) *Κόρην τοῦ Δᾶλα* (εἶμαι βεβαία ὅτι εἰσέχες παραλείψῃ τὸ ψευδώνυμόν σου· εἰς τὸ ἄλλο ὅμως, πιθανὸν νὰ ἔχω λάθος ἐγώ·) *Πρίγκιπα τῆς Ἀγαίας* (δὲν περάζει·) *Ἔρσαρκον Ἔαρ* (πολὺ ὡραία ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου καὶ διόλου δὲν μ' ἐκούρασεν, ἄπως φοβεῖσαι·) *Ἀετὸν τῆς Δίρφης* (γαλλιστὶ ὄχι δὲν εἶδα νὰ κάμνῃς ἀνορθογραφίας·) *Ζοφερὸν Νέφος* (πῶς; νὰ δημοσιεύσω τὸ ποίημα τοῦ *Κεραυνοῦ* διὰ νὰ κρίνουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι; δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέγῃς σοβαρά· ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐφεσιβάλω τὴν κρίσιν μου εἰς κανένα·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (ἔλα λοιπόν, διότι μετ' ὀλίγον ἀρχίζουν καὶ τὰ μαθήματα, καὶ τότε ποῦ καιρὸς νὰ μου γράψῃς!) *Χριστόδουλον Ι. Δαμίρην* (εὖγε διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· γι' ἀγάπη σου λοιπὸν θὰ δημοσιεύω ἀκόμη συχνότερα Φασουλάκην· νὰ ἤξευρες καὶ πόσοι ἄλλοι τῆς ἡλικίας σου τὸν περιμένουν!..) *Τρομερὸν Γίγαντα* (11) *Ἀγριοδιόλεττον* (κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ ποὺ ἦλθες καὶ δὲν σε εἶδα· ἀχ τί μαγευτικὸν ποῦ θὰ εἶνε αὐτὸ τὸ Βιλαχάκι, ἀφ' οὗ δὲν σοῦ ἀφίνῃ καιρὸν οὔτε νὰ διαγωνίζεσαι!) *Θεόδωρον Ξιφιλῖνον* (μὲ τὰ θερμότατά μου συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου·) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (σοῦ ἀπήντησα, καὶ τὸ εἶδες· ἄλλ' ἐβεβάσθης νὰ παραπονεθῇς·) *Τυφῶνα* (χαίρω ποὺ θὰ λαμβάνῃς ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα· βεβαίως ὅταν ζητῇ κανείς, εὑρίσκει·) *Ἀρταναίαν*, (ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τί θαυμάσια νὰ κάμνουν αὐτὰ τὰ σχέδιά σας μὲ τὸν *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον*· ἔστειλα·) *Πόλλαν Μαζούρκαν* (μὰ ξεύρεις τὴν παροιμίαν: κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ!) *Σιωπηλὴν Νύκτα* (ἡ Κυρία σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Ρωμαῖον Κικέρωνα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Αὐγούστου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 2 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυτείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

414. Λεξιγρίφος

Ἐὰν γράμμα πρῶτα θέσω
Καὶ κοντὰ 'ς αὐτὸ προσθέσω
Ἕνα μέλος τοῦ προσώπου,
Θὰ προβάλῃ ἐν φυτὸν
Νόστιμον σαλατικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλύμπιος τοῦ Γρηπέως [Ε]

415. Σοιχειόγριφος.

Πλουτίζω ἕνα στρατηγὸ ἀκόμη μ' ἕνα γράμμα
Καὶ βλέπω ἄλλο στρατηγό, καὶ ἀγάλμα καὶ θάμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

416. Γονόγριφος

Μὴ μὲ περισπᾷς, ὦ φίλε, γιατὶ βλέπεις πῶς ἀργῶ...
Ἐπιμένεις; μὲ βαρύνεις; πλοῖον ἔγινα κ' ἐγώ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

417. Αἴνιγμα.

Τὸ θηλυκόν μου σ' ἐμψυχώνει.
Τὸ οὐδέτερόν μου σὲ παγώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτελεσιμίου Ρόδου [Ε]

418. Γωνία

+ ★ ★ ★ ★	= Ἐργαλεῖον σιδηρουργοῦ
★ + ★ ★ ★	= Φιλόσοφος
★ ★ + ★ ★	= Ποταμὸς
★ + ★ ★ ★	= Προφήτης
+ ★ ★ ★ ★	= Μήτηρ δυστυχής.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ὠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχώστου [Ε]

419. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Ο Ν Ε
Ε Τ Ο Τ Α
Ο Σ Ι Γ Σ Ε Τ
Ο Ε Ρ Ι Τ
Φ Ε Π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [Ε]

420. Ἐπανόρθωσις στίχων.

[Ἡ κατωτέρω ἀκατάληπτος φράσις, διὰ τῆς καταλλήλου μεταθέσεως τῶν λέξεων, θὰ ποτελέσῃ ἓν δίστιχον γνωμικόν:]

Χωρὶς ὑπόληψιν οὔτε εὐτυχίαν ὁ πλοῦτος, γεννᾷ, οὔτε καὶ καρδίαν, ἀλλ' εὐγενῆ φρόνησιν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργύρη Σασσωνάκη [Ε]

421—423. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄρμος, ἔαρ, χάσμα, ἕρμα, ἄσμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

424. Ἀσπροσδόκητον.

Ποῖαι ἐκ τῶν διασήμων
Λιθοξόων καὶ ζωγράφων
Ποιητῶν καὶ λογογράφων
Ἦσαν, λύτα, κακογράφοι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δρομεναύαρχον Θεμιστοκλέους [Ε]

427. Γρῖφος.

Πάν — τὸν [Κ—λί] τε — στη Μῦθοι, ἀεί, ἴα, τρ' οἶκοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχώστου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

352. Χελιδὼν (χέλι, Δών.) **353.** Ὀδὸς ὄφις.— **354.** Πάρων—παρών.—**355** Ὧδε—ἐδῶ.

356

Α Γ Α Θ Ο Σ	
Γ Ε Λ Ω Σ	
Α Λ Α Σ	
Θ Ω Σ	
Ο Σ	
Σ	

357. ΚΕΡΑΥΝΟΣ (ἔαρ, Ρέννος, αὔρα, ὗς, Νέσσος, ὄνος, Σούσα·)—**358.** Ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε μόνον διὰ μικρὰ παιδιά, εἶνε ἀνόητος.—**359.**—**360** 1. Νίνα. 2. Ἕλλη.— **361.** ΠΙΝΔΟΣ (Παρά, Ἰστός, Νότος, Δάμων, Ὀρδή, Σάλος.)—**362.** Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων πέλει· — **363.** Πέρας ἐπιτέλε', μὴ ἀποδειλιῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.